ANUL I. — No. 13. 20 BANI NUMĂRUL DUMINECA 12 DECEMBRIE, 1904.

FURNICA

APARE ODATA PE SAPTAMANA

ABONAMENTE { Pe un an 10 lei / Șase luni 5 „ }
PLATA ABONAMENTULUI ÎNAINTE

G. RANETTI — N. D. ȚĂRANU

ANUNȚURILE SE PRIMESC DUPĂ ÎNVOIALĂ
ADRESA:
Revista „FURNICA", București.

Biblioteca Municipală

Desen de N. MANTU.

Hagi Petre Missir. Deși n'a fost la Ierusalim, îi zicem Hagiŭ, pentru că a reprezentat România la Conferința de la Haga.

www.dacoromanica.ro

CARITATEA IN ZIUA DE AZI

O telegramă din Petersburg spune că, cu prilejul concertuluĭ dat de Adelina Patti în beneficiul Cruceĭ Roşiĭ, marele duce Wladimir a oferit celebreĭ artiste o coroană de laurĭ de aur masiv, în valoare de treĭ-zecĭ de miĭ de ruble.

Să zicem că concertul acesta a produs cel mult zece miĭ de ruble. Nu era, prin urmare, maĭ bine ca acea coroană s'o dăruiască marele duce Cruceĭ Roşiĭ? Bubuitul tunurilor şi gemetele soldaţilor ruşi carĭ sunt măcelăriţi în Extremul Orient nu eraŭ un concert îndestulător ca să înduioşeze sufletele nobilimeĭ din Petersburg? Pesemne că nu. Era nevoe ca trilurile Adelineĭ Patti să gîdile aristocraticele urechĭ, pentru ca sentimentele de umanitate şi patriotism să se deştepte în aceste mimĭ, carĭ trebue să fie foarte rezistente de vreme ce sunt de piele rusească. Era nevoe, maĭ întîĭ ca înnaltele dame şi mariĭ seniorĭ moscoviţi să se furlandisească într'o sală de spectacol, exhibîndu'şĭ blănile şi bijuteriile lor, pentru ca apoĭ să se milostivească să asvîrle cîte va ruble mujicilor carĭ aŭ avut norocul să scape de moartea'n timp de pace sub loviturile knutuluĭ năcealnicilor, spre a crăpa în mod maĭ glorios găuriţi de gloanţele Japonezilor departe de vetrele lor familiale.

Era nevoe ca nobiliĭ Ruşi să maĭ petreacă puţin, în vremurile astea de doliŭ, şi pe urmă să ajute pe bieţiĭ lor răniţi...

Crucea Roşie ar fi folosit de sigur însutit maĭ mult dacă, fără niciun concert, ar fi încasat cele treĭ-zecĭ de miĭ de ruble cît l'a costat pe marele duce Wladimir cadoul făcut ilustreĭ primadone, plus alte vre o cel puţin treĭ sute de miĭ de ruble cît vor fi costat magnificenţa toaletelor spectatoarelor şi luxul desfăşurat de spectatorĭ în seara concertuluĭ.

*
* *

De altminterĭ, pretutindenĭ, şi la noĭ decĭ, tot cam aşa se manifestă sentimentul carităţeĭ. Puţinĭ sunt ceĭ cu dare de mână carĭ practică milostenie în mod discret, numaĭ pentru satisfacţiunea sufletească de-a uşura o nevoie, de-a şterge lacrămile durereĭ. Ca să smulgĭ pentru ajutarea săracilor un napoleon de la ceĭ maĭ mulţĭ din bogaţĭ, oamenĭ cari asvîrlă pe o carte la macă miĭ de franci cu aceeaşĭ nepăsare cu care aruncă un muc de ţigare, trebuie să le daĭ în schimb o o desfătare frivolă, să le mulţumeştĭ simţurile lor blazate cu vr'o serbare somptuoasă, saŭ să asigurĭ măcar deşărtăciuneĭ lor fericirea de-a'şĭ vedea numele într'o listă de filantropĭ publicată în «L'Indépendance Roumaine».

Zecĭ de miĭ de leĭ se risipesc cu câte o aşa zisă serbare de caritate din care săracii abia se aleg adesea cu câteva sute de leĭ. Ba încă sunt serbărĭ de astea ale căror venituri sunt inferioare nebuneştilor cheltueli făcute, încât — cum a spus odată nu ştiŭ cine — ar trebui ca săracii să se cotizeze spre a acoperi deficitul petrecereĭ binefăcătorilor lor.

Dacă s'ar da de adreptul săracilor sumedenia de banĭ necesitată de asemenea serbărĭ, n'ar maĭ fi în ţara românească gurĭ fără pâine şi sobe fără lemne.

Din cele maĭ multe din serbările de binefacere, nu nenorociţiĭ muritorĭ de foame şi de frig profită, ci în primul rînd bogaţiĭ carĭ aŭ prilejul să se delecteze, bostonînd flirtînd saŭ epatând cu luxul lor; în al doilea rând modistele, croitoriĭ şi cofetăria Capşa care furnizează şampania şi bufetul; iar săracilor le rămân fărămiturile carĭ cad pe jos de la aceste splendide os pete ale celor răsfăţaţi de soartă.

Aşa se hrănesc şi câiniĭ.

Tot e bine că se hrănesc şi aşa; altminterĭ, câiniĭ lihniţi turbează şi'şĭ muşcă stăpînii.

*
* *

Caritatea oficială este încă şi maĭ interesantă.

In ajunul sărbătorilor Crăciunuluĭ o să vedeţi învîrtindu-se şi văicărindu se în jurul primăriilor cete jalnice de babe stafidite de mizerie, copilaşi sdrenţeroşi, oamenĭ schilozi.

Celor maĭ mulţĭ li se închid uşile în nas. Partea cea maĭ mare din pomană o iaŭ falşiĭ cerşetorĭ carĭ operează cu ciomagul la alegerĭ, ceĭ carĭ aŭ scrisorĭ de recomandaţie de la agenţĭ electoralĭ influenţĭ, şi nu odată s'a denunţat prin gazete că cutare cîrciumar al partidelor a fost trecut ca văduvă în registrele fonduluĭ milelor şi a căpătat un stînjen de lemne şi o sumă de banĭ.

Trebuie să fiĭ alegător în colegiul al doilea, cel puţin, saŭ să fi spart capul unuĭ opozant în vre-o încăerare la vot, pentru ca să fiĭ vrednic de interesul filantropieĭ oficiale.

Babele, copilaşiĭ şi schilozii, carĭ roesc în jurul primăriilor, nemîncaţi, mănîncă în adevăr ceva cîte odată: mănîncă ghionturĭ şi înghit înjurăturĭ de la aprozii însărcinaţi să isgonească acele grupurĭ lugubre, a căror prezenţă vatămă estetica împrejurimeĭ palatuluĭ municipal.

*
* *

Că sunt şi filantropĭ, carĭ merită laude, nu tăgăduesc. Le aduc cu plăcere omagiile mele. Eĭ fac binele fără ostentaţie şi fără reclamă, eĭ nu 'şĭ leagă cărţile de vizită de gîtul celor pe carĭ ĭ aŭ ajutat şi nu 'şĭ pun pecetile blazonate pe pîinile pe carĭ le împart desmoşteniţilor. Eĭ întemeiază spitale şi şcolĭ fără a'şĭ publica portretele şi biografiile în ziare, şi ştiŭ o sumă de doamne şi domnĭ din înnalta societate carĭ nu strîmbă din nas şi nu se tem să'şĭ murdărească elegantele vestminte cutreerînd colibele unde sărăcia şi boala împrăştie atmosfera lor urîcioasă şi respingătoare. Aceştia nu fac un sport mondan din sfînta caritate

GEORGE RANETTI

SFÂNTULUĬ NICOLAE

Sfinte Nicolae îţĭ facem o jalbă:
Vino altădată tot cu barbă albă,
Nu aşa cum anul ăsta aĭ venit,
Căcĭ pierdem respectul ţie cuvenit
Când ne vom convinge—vaĭ—că te-aĭ cănit.

Kiriak Napadarjan.

DRĂCIILE UNUI POPĂ

Un ziar din Bucureştĭ publică următorul interesant anunţ:

«Cine doreşte a avea interesanta carte: **„Despre amesticul dracilor în trebile omeneşti“**, în care se tratează: ce este dracul şi cum intră el în lume; în ce relaţiĭ se află el cu omul şi lumea materială; cum ispiteşte el pe om; cum îşĭ arată lucrările sale în lume; care este scopul luĭ, şi în sfîrşit cum omul se serveşte de el; în termen de 15 zile să trimită 2 leĭ, Economuluĭ Stefan Ionescu Bucureştĭ, Calea Văcăreştĭ No. 249, urmând a se tipări numaĭ atâtea exemplare câte cereri vor fi».

Cu alte cuvinte, Părintele Econom Ştefan Ionescu s'a apucat de drăcii, şi Econom cum e vrea să strîngă în căldăruşa Sfinţieĭ sale micile economiĭ ale sufletelor pravoslavnice carĭ cred în dracĭ, stafiĭ, vârcolacĭ şi alte parascovenii.

Să nu daĭ de dracu cu Mitropolitul, Părinte Econoame, băgînd în cap noroduluĭ asemenea eresurĭ.

Cartea dumitale nu poate avea succes decît cînd o veni Belzebuth la Culte!

Aghiuţă

CUGETARE IN VERSURI

Toată lumea bea lichid
Numaĭ Jancu* bea... solid.

Diz-

* D-l Iancu Brezeanu este rugat a nu crede că e vorba de d-l Iancu Brătescu; şi viceversa. Aşa ne-a fost trimeasă «cugetarea».

www.dacoromanica.ro

O MONDENĂ

In păr vopsele,
La gât dantele,
La mâini inele
Și brățări cu șic,
În urechi cerceĭ,
In inima eĭ
Insă nu-ĭ nimic...

La bal dansează,
Cu tipĭ flirtează,
Se amuzează.
Iar bieți-ĭ copiĭ
Acasă's lăsați,
Spre-a fi educați
Doar de vizitiĭ!

Doamna vorbește
Doar franțuzește;
Disprețuește
Tot ce este scris
In graiul străbun,
Nimic nu e bun
Cînd nu-ĭ din Paris.

Ca s'o îmbrace
Precum îĭ place
Soțu-ĭ s'ar face
Frate cu Satan...
Azĭ bogat îl știți,
Mîine-o s'auziți
C'a ajuns golan.

Și cînd va vedea
Că e tinichea,
Doamna'l va schimba
C'un alt dobitoc
Legal saŭ amant;
Luxu-ĭ important,
De rest ea *s'en moque*!

Jorj Delamidilŭ.

BARDUL BÂRLADULUI

Am vorbit într'unul din numerele precedente ale «Furniceĭ» despre volumul de poeziĭ al d-luĭ «Gr. Stamatescu din Bârlad, advocat, fost casier general, fost președinte al comitetuluĭ permanent și administrator financiar».

Poetul Gr. Stamatescu are specialitatea versurilor dedicate sexuluĭ frumos; în aceasta nimenĭ nu'l întrece. Cîte-o poezie este dedicată la zece orĭ douăzecĭ de doamne în acelaș timp. Dar să nu credeți că face asta din spirit de economie meschină, căcĭ geniul poetic al barduluĭ Bârlădean e o comoară nesecată de inspirațiunĭ.

Insă, ne grăbim să desfătăm pe cititoriĭ noștri cu câteva mărgăritare culese din volumul d-luĭ Stamatescu.

Iată una dedicată D-neĭ Lucreția I. Lupu:

Aĭ apărut pe pământ din părinți inteligenți
Din aceĭ vitejĭ Romînĭ din Slănic de lîngă munți,
De unde ape minerale curg mereŭ vindicătoare.

Poate fi ceva maĭ gingaș de cît această evocare a isvoruluĭ No. 3 și a celorlalte isvoare de la Slănicul din Moldova? Ele și cu poeziile barduluĭ Bârlădean aŭ, de sigur, o strânsă legătură; cine gustă din unele, simte posterior necesitatea de a se servi și de celelalte.

Precum am spus maĭ sus, d. Gr. Stamatescu are specialitatea dedicațiilor. Volumul săŭ cuprinde poeziĭ dedicate la sute de doamne și domnișoare. Să nu se creadă însă că poetul e un vulgar trăgător de clopote, unul din aceĭ Don Juanĭ de contrabandă, cum mișună în special pe la Slănic unde Muza poetuluĭ își alege de preferință vilegiatura. Nu. D. Gr. Stamatescu este un poet eminamente virtuos. El nu cîntă de obiceiŭ pe Veneră și pe Bacantă, ci pe mamă, pe soție, pe fiică. Maĭ în toate poeziile sale, el cîntă femeea numaĭ pentru a face plăcere soțuluĭ.

Cîte-va exemple doveditoare. In poezia dedicată doamneĭ Theodor Gh. Iamandi, poetul zice:

Tu eștĭ atît de grațioasă cît nu'țĭ poțĭ imagina
Și atîta de frumoasă aĭ făcut pe Th.a te adora,
Iar ca coroană naturală, ce'țĭ ornează capul tăŭ
E bogatul păr șaten prezentat de Dumnezeŭ.

In poezia dedicată doamnelor Mihaĭ V. Christescu și Lucreția D. Christescu citim:

Tot ca luna ce plină în splendoarea eĭ lumină
Și ca razele ce încălzește cu puterea luĭ divină
De l'aceștĭ giganțĭ cerești elementi vi s'aŭ dat
Azĭ stăpînă peste ele frumos v'ațĭ răsfățat,
V'ațĭ răsfățat în acel farmec de zeițe 'ncîntătoare
Și între cele d'admirat un mister de răpitoare,
Căcĭ tu ca brună adorată aĭ ochiĭ p'ăl deștept
Un eminent puĭ de activ în afaceri de drept,
Iar blondina înfocată văzând încă maĭ departe
A segetat pe inginerul-șef din căile ferate!

Intr'o poezie dedicată d-neĭ Alice Căpitan Cristodor, citim:

Te distingĭ între cochete și te numeștĭ Alis,
Ales-aĭ ostașul ce de doru'țĭ s'a aprins,
Cu pulbere de aur, cu iubire l'aĭ stropit
D'atuncea cînd în soț tu l'aĭ prefăcut.

Credem că atîtea exemple sunt de ajuns pentru a arăta că poetul Gr. Stamatescu posedă un suflet cast și pur, care nu umblă cu machiavelîcurĭ și cu mișmișurĭ ca altĭ poeți lirici cari caută să zăpăcească damele sentimentale făcînd pe nebuniĭ din amor. Poetul Stamatescu este un brav și onest apologist al căminuluĭ conjugal.

Cîte-odată, însă, poetul face curioase complimente, cum este acela dedicat D-reĭ Elena Simonis:

In zbor fluturiĭ după tine tot se luptă să te-ajungă
Dar pașiĭ tăĭ militărești nu se lasă să-ĭ învingă.

Mărturisesc că eŭ unul, dac'aș fi domnișoară, m'aș supăra să mi se compare pașiĭ cu aĭ unuĭ militar. Dar, la drept vorbind, e posibil să se supere cine-va pe d. Gr. Stamatescu, care cu talentul d-sale ar descreți frunțile cele maĭ posomorîte?

Poftim să staĭ supărat dacă poțĭ citind următoarele versurĭ dedicate Domnișoareĭ Aneta Polizu:

Eștĭ gentilă încîntătoare
Biciclistă începătoare.
Ce-aĭ făcut cum te-aĭ gîndit
Că pe loc te-aĭ învîrtit,
La pămînt dacă aĭ picat
Trecătoriĭ te-aŭ admirat,
Căcĭ căzînd cu eleganță
Te-aĭ făcut roză la față,
Dar te-aĭ sculat, aĭ salutat,
Și la goană aĭ plecat,
Ca o pasăre sburătoare.
Biciclistă începătoare.

In sfîrșit, *pour la bonne bouche*, și pentru a arăta că bardul Bîrladuluĭ nu are o singură coardă la lira sa, iată și o odă «dedicată conservatorilor în urma fuziuneĭ»:

De azĭ din calea fuziuneĭ
Să dispară toțĭ dușmaniĭ,
Să se tot ducă nevăzuțĭ
Și să rămînă afurisițĭ
Căcĭ și ceĭ junĭ și ceĭ bătrînĭ
Intr'un cerc s'aŭ concentrat,
Subt un steag ne-am întrupat,
Ca sus și tare să'l păstrăm,
Cu puterĭ noĭ să'l înzestrăm
Și tot ce-ĭ conservator
Să lupte cu foc și dor,
Să lupte să ne înmulțim
Și la lupte tarĭ să fim.

Luptă domnule Stamatescu, fiĭ tare și înmulțește-te, căcĭ cu cît vor fi maĭ mulțĭ poețĭ valoroșĭ ca dumneata în mica noastră țărișoară, cu atît succesul «Furniceĭ» va fi maĭ asigurat.

Korikopol.

FABULĂ

Publicat-a cincĭ volume
Admirate de o lume
Și foarte originale;
Ĭi aduse osanale
Criticiĭ ceĭ maĭ hainĭ...
Nu știŭ însă cum se face
Că odrazele luĭ toate
După a-lorĭ streinĭ
Plagiate sunt, și pace.

MORALĂ

Noroc la cărți cînd are-un muritor,
Să știți că n'are bafta în amor.

S. A. Conta

CITIȚI
DIN LUMEA GANDURILOR
NUVELE ȘI VERSURI de GEORGE CAIR
Un elegant volum pe o hârtie velină, cu o copertă desenată de N. Mantu
Prețul unuĭ exemplar 3 leĭ.
Depozitul la librăria Alcalay, Bucureștĭ.

www.dacoromanica.ro

O PROBLEMĂ

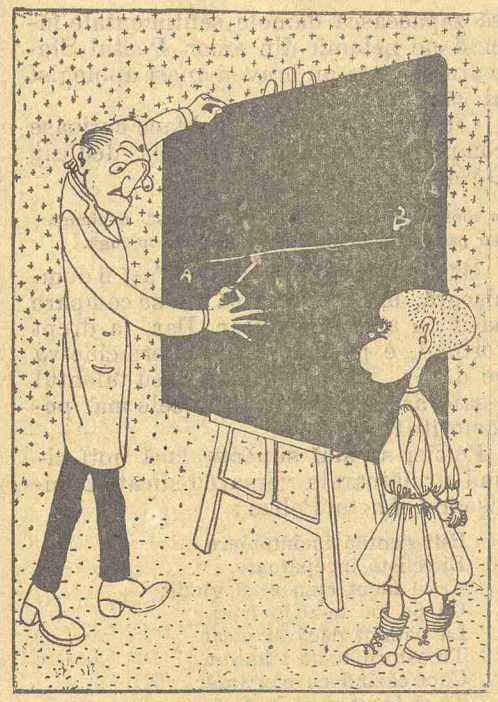

Profesorul.—De la capetele unei străzi A, B, lungă de 140 metri, doui muncitori pornesc în acelaşi timp; unul face 2 metri pe secundă, altul 3 metri; unde se vor întîlni?

Elevul, foarte sigur.—La cârciumar.

BIETUL REGE!

Soarta voastră 'ncepe, Sire...
(Scuză-mĕ sunt un mojic,
Eŭ scriŭ voastră cu v mic.)
Zic
Incepe să'mĭ inspire
Sinceră compătimire.
Noĭ trăim liberĭ în lume;
Pe cînd scumpa libertate
Pentru tine, Majestate,
Nu este de cît un nume.
Poate-aĭ gust cînd-va, pardon,
Să te ducĭ la Edison,
Altă-dată pofta'ţĭ vine
Să priveştĭ pe la vitrine,
Orĭ să intri la Andreĭ
Să mănîncĭ douĭ mititeĭ,
Saŭ să te ducĭ la spaţir
La Oppler orĭ Bragadir
Şi cu cîţĭ-va bunĭ amicĭ
Să jocĭ pe bere popicĭ...
Om şi tu eştĭ, se 'nţelege,
Dar nu poţĭ, căcĭ vaĭ eştĭ Rege,
Trebue să îţĭ jocĭ rolul
Precum cere Protocolul!
Tu nu poţĭ eşi din casă
De cît ca să
Te ducĭ la Mitropolie,
Şi 'ncă şi atuncĭ subt pază
De gardiştĭ, jandarmerie,
Orĭ te ducĭ la Bobotează
Să vezĭ crucea cum o scoate,—
Te-aĭ lipsi dar nu se poate!
Altă mare plictiseală
Este, fără îndoială,
A primi 'n audienţă
Orĭ şi cînd şi pe orĭ cine.
Doamne, cîtă pacienţă
Trebue să aĭ în tine!
Un nebun bun de legat,
Cînd crede c'a inventat
Cine ştie ce maşină,
Haide fuga la Palat!
Apoĭ ceĭ cari'ţĭ închină
Ode falşe şi anoste,
Trubaduri de bogdaproste.
Răbdător asculţĭ ce'ţĭ spun,
Deşi 'n gînd îĭ daĭ la dracu
Că 'ţĭ-aŭ dedicat spanacu,
Ba-ĭ pofteştĭ chiar la dejun!
De-ĭ poetul chiar o Smară
Tu nu poţĭ să'l daĭ afară;
Eticheta Curţii cere
Să 'nduri orĭ-ce neplăcere...
Iar cînd criză e'n guvern
Traiul tăŭ e un infern,
Căcĭ eştĭ nevoit a face
Şi pe judele de pace.
Şi cît schepsis, cîtă artă,
Ca să 'mpacĭ p'ăĭ ce se ceartă,
Liberalĭ, conservatorĭ,
Să tragĭ zilnic miĭ de sforĭ,
Să lucrezĭ în mod ocult
Ca să creadă fie-care
Că el este la favoare,
Că la dînsul ţiĭ maĭ mult!
Silnică 'ndeletnicire
E politic'asta, Sire!...
In sfîrşit,
Să daĭ baluri eştĭ silit
Şi să 'nviţĭ
Chiar şi pe ceĭ maĭ pîrliţĭ
Mitocanĭ din mahalale
In salonul dumitale,
Cari îţĭ strică parchetul
Iţĭ devastează bufetul,
Calcă pe rochĭ pe cucoane,
Bagă 'n buzunar bomboane...
Doamne, Doamne, ce canoane!
D'aş avea eŭ misia
Să fiŭ Rege 'n ţara asta,
O, de mult aş fi zis basta
Şi'mĭ dădeam dimisia;
Saŭ făceam pe pasageru
Voiajînd în ţărĭ străine,
Şi aş fi petrecut prea bine,
Şi nu aş fi luat cu mine
Nicĭ bagaj, nicĭ ministeru,
Nicĭ pe domnul Kalinderu!

Cyrano

„EDUCAŢIE MODERNĂ"

In fie-care zi, maĭ ales iarna, de la 8—9 dimineaţa, eleviĭ, unul saŭ maĭ mulţĭ de-odată, intră tiptil pe poarta liceuluĭ internat, lasă un mic bacşiş în palma portaruluĭ galonat ce le-a pîndit sosirea prin ferestruiea zăbrelită a uşeĭ, cu paşi mărunţĭ, furişîndu-se pe lîngă zidul locuinţeĭ d-luĭ director, dispar sus—se duc s'aştépte «ora a doua» în odaia «pedagoguluĭ de serviciŭ».

«Liceŭ model»—stă scris pe coperta «prospectuluĭ» ce la fie-care început de an şcolar e trimis tuturor părinţilor înscrişĭ în anuarul Bucureştilor.

*

— Bonjur!

— Bonjur, d-le Jean.

Pedagogul e un şiret cu figura ordinară, care îşĭ face «afacerile» în odaia luĭ ca şi d. director în «sala de primire». Se uită lung la cel rămas în picioare lîngă uşe—îl pofteşte:

— D-le Jean, «debarasează-te» de pălărie... puno-o colo pe pat şi treci la foc de te încălzeşte.

D. Jean a făcut întocmaĭ. Tolănit pe un scaun cu rezemătoare, cu spatele la sobă, îşĭ freacă mîinile amorţite de frigul de afară.

— D-le Ionescu, deschide el vorba, am să'ţĭ fac o surpriză.

— Mă rog... Nicĭ odată nu m'am îndoit de gentileţea d-voastră.

— Inchipueşte'ţĭ că aseară am primit o telegramă de la papa, prin care ne poftea să'l întîmpinăm la gară. Venea pe neaşteptate... ca totdeauna.. şi mi-a adus un «neseser» plin cu tot felul de ţigărĭ.

Privirea d-luĭ Ionescu se plimbă iscoditor pe la buzunarele d-luĭ Jean, caută umflătura care trădează «surpriza». D-l Jean, ghicindu'ĭ nerăbdarea, deschide «servieta» ce'ĭ slujeşte de ghiosdan, scoate şi îĭ dă o cutie de carton alb înflorit cu desenurĭ secesion. D-l Ionescu o desface cu băgare de seamă, îşĭ vîră nasul între ţigările cu un capăt aurit... trage... respiră....

— Admirabile!... Şi ce miros plăcut, pătrunzător... Mă rog, cît costă?

— D-le Ionescu...

— Voiam să zic: cît a dat papa pe ele?

— Patru francĭ, cincĭ-zecĭ de bucăţi.

— Un fleac pentru milionarĭ ca d-voastră!.. (mirosindu-le din noŭ) Ce eleganţă... ce fineţă... par'că sunt d-şoare în rochiĭ de bal, cu ghete «mordare».

www.dacoromanica.ro

Ușea e deschisă ușure... intră Gică, «student în cursul superior», coleg de clasă cu Jean.

— Bună ziua, mon vieux. Merge... merge, d-le Ionesco ? Ça boulotte ?

— Bien merçi... foarte mulțumit. Dar d-ta?

— Eŭ... je m'en fiche ! Viața e o curată porcărie ! Iți trebue multă filosofie să te obișnuești cu ea, dacă nu vreĭ ca într'o bună dimineață, bang ! să'ți trimeți creerii la plimbare.— Apropos, mossiè Jean, nu cam te ții de vorbă... vous manquez de caractère...

— ! ?

— Parfaitement. Azĭ noapte te-am așteptatără până la ceasurile treĭ de giaba. Ce n'est pas tout à fait .. tu știĭ, nu trebue să'ți bați joc de noĭ, să ne «pozezĭ un lapen». Ta nt pis pour toi ! Căcĭ am petrecutără numărul unu: cincĭ, avec autant des dames, foarte chic, très bien mises en chemises !

— Gică, te rog, crois moi sur parole...n'așĭ fi «mancat» dacă nu sosea papa.

— Tiens !... Nu maĭ spune !... Gaga est arrivé ?... Et avec qui ?... tot cu aia ?

— Eh! non, par exemple... Il a changé de fusil...

— Vreĭ să zicĭ, de gibier.

— Ça n'a pas d'importance !.. Inchipuește'ți monșer una admirabilă.. pe cît am putut să'mi dau seama azĭ noapte pe peronul găreĭ.... o elvețiană voinică, rumenă... qui créve la vie.

— Cu alte cuvinte la vache suisse! Cunoscut, mon ami.. am văzut-o și pe afișele colorate de la lăptăria Flora. Et le motif ?

— Le bon motif:—damă de companie pentru soră-mea cea mare, Adela.

— Une belle bête, ta soeur !

— Gică.. tu spuĭ des betises! Vezĭ bine că nu suntem seuls !

— D-le Jean—caută să împaci lucrurile d-l Ionescu—nu trebue să te superĭ—am văzut și eŭ pe sora d-tale și sunt de aceeași părere —d-șoara Adela are un corp admirabil.

— (ironic) Mersi pentru ea !

— Enfin ? reia conversația Gică.

— Bref pînă acuma n'am avut timp s'o maĭ văd. Cînd am plecat d'acasă toată lumea dormea.

Se aude un țîrîit lung de sonerie electrică... uși deschise și trîntite cu sgomot... gălăgie pe coridorul în care dă cele patru clase ale cursuluĭ inferior.

D-l Ionescu, «pedagogul de serviciŭ» în ziua aceea, ese ca să ție ordine.

— Uff !

— Quel imbecile!

— C'est dégoutant ! Cînd te gîndești că părinții noștriĭ plătesc atîția banĭ ca să stăm în relațiĭ cu asemenea mitocanĭ !

— Ne t'ereinte pas... o să treacă și anul ăsta. — Ce te facĭ după amiazĭ... ne întâlnim ?

— Intre 5 și 6, la cofetărie.

— Soră-ta o să fie ?

— Certainement. Trebue să iasă și ea .. pour faire prendre l'air à l'autre.

— À la vache suisse ?

— Așa eștĭ tu, rigolo... Dar cînd îĭ veĭ face cunoștința, n'aĭ să maĭ vorbeștĭ tot ast-fel.

Un noŭ țîrîit lung de sonerie electrică. Gălăgia din coridor a dispărut.

Jean și Gică părăsesc odaea pedagoguluĭ, sue scara ce duce la clasa lor.

*

D-l director al liceuluĭ-internat stă grav la b roul săŭ încărcat cu maĭ multe coale de hîrtie (rapoartele pedagogilor). O călimară mare și un mic glob geografic complectează aerul savant al d-luĭ director.

Intră pedagogul Ionescu.

— D-le Ionescu, v'am chemat ca să'mĭ dațĭ câte-va informațiĭ. Și anume :

«Profesoriĭ aŭ venit toțĭ... aŭ intrat toțĭ la ora reglementară ?

— Da, d-le director ; afară de cel «de desen», care s'a plîns că eleviĭ nu pot desena fiind prea frig în clasă.

(Ironic). Bine. Când îți va maĭ spune la fel să'ĭ muți orele după amiazĭ, cînd soarele vine de bate în geamurĭ.

— Am înțeles. (D. Ionescu dă să plece).

— Incă ceva, d-le Ionescu. Eleviĭ Stimmy Jean și Zarlan Gică, din clasa VII-a, frecuentează regulat cursurile ? Uniĭ din d-niĭ profesorĭ mi s'aŭ plâns că absentează foarte des și că nu aŭ nicĭ cărțile trebuincioase.

— D-le director, asupra învățăturei să întrebați pe d. repetitor Georgescu, de serviciŭ săptămîna aceasta. Cît privește frecuentarea, vin foarte regulat la școală.

— Sunt în clasă ?

— Da Aŭ venit ceĭ d'intîĭ azĭ dimineață.

— Bine. Puteți pleca.

*

Cît ține calea Victorieĭ, n'a rămas oglindă și geam mare în dreptul cărora să nu se oprească, privindu'și mîndriĭ mutrele reflectate de sticlă, corijîndu-și nodul cravateĭ: și tot așa pînă la palatul Poșteĭ, aŭ călcat țapeni, bastonașul subțire s'a ridicat, a urmat aceeași direcție, s'a proptit pe piatra trotuaruluĭ odată cu piciorul drept... țigarea «regală» și-a dat sufletul-fum pe nările uscate ale nasuluĭ coroiat... n'a trecut femeie, pe jos saŭ în trăsură, la care eĭ să nu se chiorască lung, clipind în cuno cătorĭ, —fie-care a fost definită, catalogată și clasată.—

— Monșer Jean, e ora cofetărieĭ.

— Să ne întoarcem.

*

D-șoara Adela seamănă foarte mult mameĭ sale, o frumusețe în timpul eĭ Ca maĭ toate care'și aŭ făcut educația prin pensioanele aristocratice de peste fruntarie, dumneaieĭ are aerul naiv al uneĭ bombe care nu așteaptă de cît s'o rîcîĭ puțin ca să facă explozie. Acuma a scăpat de grija cărțeĭ, și-a complectat educația ; dar e foarte ocupată cu «flirtul». Are maĭ multe ; cel maĭ îndelungat e cu Gică, care «plus tard, sera une bonne affaire». Ținută ireproșabilă. Cine poate bănui moralitatea uneĭ domnișoare, care orĭ unde se duce e nelipsită de «dama de companie» ?

«Ea» pe care «papa» a adus-o înadins ca să supravegheze educația ficeĭ sale, e ..

— Bonjour, mam'zelle Adèle. Quel plaisir !

Gică se înclină respectuos, îĭ sărută mîna apăsînd cu buzele pe pielea cenușie a mânușeĭ ; ea îĭ mulțumește strîngîndu'ĭ imperceptibil degetele.

Aproape toate mesele sunt ocupate numaĭ de cucoane și domnișoare. Conversațiile se urmează în șoapte, sparte din cînd în cînd de un rîs limpede ca de femeie gîdilată ; și de cîte orĭ ușa se deschide, toțĭ, toate, ridică capul curioase, aruncă o privire cercetătoare nouluĭ sosit. Nu vă puteți închipui cîte vorbe amare se spun mîncînd prăjiturĭ și alte lucrurĭ dulcĭ !

... D-șoara Adela, însoțită de elvețiană, s'aŭ suit în trăsură — s'a dus să facă vizită uneĭ prietene care se mărită peste treĭ zile.

Gică și Jean aŭ pornit-o spre Teatrul Național.

— Eĭ Gică, ce zicĭ ?

— Adèle est splendide.

— Non mon ami... aĭ-l'altă... Cum ți s'a părut guvernanta ?

— Foarte bine... foarte bine și ea. Asta ți-o garantez eŭ, care o cunosc...

— Cette blague ! N'aĭ schimbat nicĭ cincĭ vorbe cu ea și o cunoștĭ !

— (cu gîndurile aiurea) Firește. Nu ți-am spus că am făcut chef cu ea acuma un an la cafeul șantan de pe bulevard...

— Drace!... Ce spuĭ ?... Alors, sunt pierdut... nu-ĭ nimic de făcut... Asta o să ceară banĭ cu nemiluita ! Pauvre papa !

Ajunși în Piața Teatruluĭ și fiind ora meseĭ, ambiĭ s'aŭ suit în cîte un «muscal cu caucic», în goana cailor s'aŭ dus drept acasă...

Nae D. Țăranu.

Rugăm pe d-niĭ abonați să binevoiască a ne trimete costul abonamentuluĭ prin mandat poștal. Adresa : Revista „Furnica" Bucureștĭ.

MORȚII DE LA SENAT

Un ziar de opoziție combate Senatul fiind-că într'una din ședințele trecute a votat calitatea de cetățean romîn la patru transilvăneni din Dobrogea, carĭ aŭ murit de mult, transformînd ast-fel urnele în niște urne funerare.

Nu ne prinde mirarea că acele persoane aŭ murit, știut fiind că trebue să treacă 20 saŭ 30 de anĭ pînă să le vie rîndul la ordinea zileĭ celor maĭ multe din cererile de indigenate. Cu atît maĭ mult nu suntem surprinșĭ, cu cît douĭ din transilvăneniĭ în chestie purtaŭ niște nume predestinate : pe unul îl chema *Mor*oianu, pe altul Ștefan *Bellu*.

Credem însă că poate era de prisos votul Senatuluĭ, dat fiind că ceĭ patru ardelenĭ, în calitatea lor de morțĭ, sunt deja *înpamînteniți*.

Dar poate că senatoriĭ aŭ vrut să aducă un omagiŭ unor oameni maĭ fericiți ca eĭ carĭ dorm somnul de veci, pe cînd membriĭ maturului corp nu pot dormi de cît în timpul ședințelor.

In tot cazul, bine că văzurăm și noĭ niște morțĭ votați ; pînă acum nu văzusem decît morțĭ carĭ votează.

Coco

www.dacoromanica.ro

AETAS AUREA

In umeda mansardă e beznă ca'n mormânt
Şi cald ca'n baia... Hudson. *Poetul cu turbare*
Se plimbă prin odaie. El a compus în gînd
O odă şi ar scri-o dar n'are lumânare.

Şi bietul bard, de ciudă, îşi vîră mîna în plete,
Frumosul păr şi'l zmulge, blesteamă şi răcneşte,
Amarnic se isbeşte cu capul de perete...
Dar gîndurile 'l fură şi plânsu'l podideşte:

„O tu copilărie, pe unde aĭ rămas
Cu jocurile ta e, cu blîndele mustrări?
In dulce far-niente, le-aveam toate la nas:
Mîncăruri, vin, bomboane... pînă şi... lumînări!

I. Botez-Victor

CRONICA ECONOMICĂ

NOUĬ ISVOARE DE BOGĂŢIE

Sunt boli cari pot aduce şi foloase omuluĭ. Din nenorocire nimenĭ nu s'a gîndit pînă acum să exploateze în comerţ asemenea maladiĭ.

Spre exemplu, dacă un antreprenor inteligent oare-care, ca d. Matak bună oară, ar lua în antrepriză pe toţi bolnaviĭ de calcule de prin spitale, aceştia ar putea furniza o cantitate de piatră egală cu a celor mai productive cariere.

De asemenea, industrializarea diabetuluĭ ar da zilnic miĭ de căpăţînĭ de zahăr, pe cari băcaniĭ noştri ar putea să'l cumpere mai eftin, de oare-ce zahărul produs pe această cale ar necesita cheltueli incomparabil mai micĭ ca acela al fabricilor obicinuite.

In sfîrşit, pentru ce oare persoanele cari suferă de tenie nu se gîndesc să tragă foloase din panglica pe care-o confecţionează, vînzînd-o lipscanilor şi modistelor?

Şi piatra, şi zahărul, şi panglica bolnavilor sunt atâtea bogăţiĭ cari e păcat să rămînă neexplorate.

Oare trebue să aşteptăm ca tot capitaliştiĭ americanĭ să pue mîna şi pe acestea?

Caiafa.

UNIFORMA SEXULUI FRUMOS

Energicul prefect de poliţie al Capitaleĭ, d. Saita, dăduse un ordin de zi prin care regulamenta uniformele ce trebue să poarte vînzătoarele de florĭ. Măsura era cît se poate de salutară, în ceea-ce priveşte morala publică. Dacă întîlneşti seara pe străzile Capitaleĭ o asemenea florăreasă, care şi-a isprăvit florile de vînzare, aĭ să o cunoşti numaĭ de cît după uniformă şi deci n'aĭ să o atacĭ! Prin această rezervă virilă, se înţelege că virtutea florăreselor e salvată!

E regretabil cum d. prefect al poliţieĭ Capitaleĭ nu a luat măsurĭ ca să se garanteze virtutea tuturor frumoaselor din sex, impunîndu-le uniforma.

Se ştie cu ce uşurinţă se poate cuceri Port-Arthurul uneĭ coconiţe, dacă te decizĭ să'ĭ daĭ asalt, întrebuinţînd oare-care strategie. N'aĭ mai îndrăzni să atacĭ pe frumoase dacă ele ar purta uniformă, şi prin urmare n'aĭ cuceri nicĭ un Port-Arthur!

In adevăr, după uniformă se cunoaşte numaĭ de cît, cutare e domnişoară, cutare e coconiţă măritată, cutare e văduvă, cutare e florăreasă, cutare e... de meserie. Moralicește vorbind, legea ne dă dreptul să atacăm pe cele din urmă, şi ne opreşte cu totul atacul celor-l'alte categoriĭ de reprezentate ale salvatoarelor Capitoliuluĭ.

Uniforma dar ne va intimida, şi deci morala publică va fi mai respectată, putându-se evita astfel multe nenorocirĭ precum: căsătoria, divorţul, sinuciderea, etc., etc.

Dar mai prezintă un avantaj introducerea uniformeĭ la întregul sex frumos. Se ştie cît de certată cu morala e cochetăria! Trecĭ bună-oară pe str. Lipscanĭ cu coconiţa ta; ea va cere să te opreştĭ cu dînsa la fie-care vitrină, unde negustorul şiret expune fel de fel de costume elegante.

Pe tine, se înţelege nu te prea amuzează această repetată haltă, mai ales că ştie, că îndată cuconiţa îşĭ prepară petiţiunea, şi venind acasă, după ce te pune să o timbrezĭ, îţĭ impune să-ĭ aprobĭ cererea sa de a-ĭ înscrie în bugetul zileĭ viitoare mititica sumă ce'ĭ trebuie... negustoruluĭ. — N'aĭ ce face, înscriĭ mereŭ în buget, şi tot înscriĭ mereŭ până ajungĭ să-ţĭ înscriĭ numele în polițele binevoitorilor cămătarĭ şi apoĭ în tabloul protestelor.

Te-aĭ desmeticit odată, şi'ĭ spuĭ: — Nu maĭ merge madam, m'am săturat cu cochetăriile d-tale, ajunge, nu maĭ am cu ce!

Doamna se dă învinsă, căcĭ n'are ce face, dar de atuncĭ.... micile eĭ economiĭ sînt destul de marĭ pentru a-ĭ satisface pe bieţiĭ negustorĭ.

Dacă s'ar impune uniforma sexuluĭ slab, cochetăria se înţelege că ar trece prin o mare criză împreună şi cu... micile economiĭ!

Aşa e că morala publică îşĭ ridică moralul?

Acest lucru însă e cam greŭ, căcĭ poate să fie d. prefect tare la vînzătoare de florĭ şi la cele de meserie.... dar e maĭ greŭ s'o scoată la cale cu văduvele, coconiţele măritate şi d-şoarele.

Pentru acestea, uniforma se pare că trebue impusă de Corpurile legiuitoare, adică de deputaţĭ, şi maĭ ales de senatorĭ!

Alep.

UNA BUNĂ

La un aperitiv în băcănia Ciobanu.

— Iţĭ prezint pe d. Costandache, mare proprietar în Bârlad.

Heeĭ, mare proprietar,—zice cu modestie d. Costandache, — am şi eŭ acolo vr'o opt sute de fălcĭ.

— Cum domnule,—răspund eŭ, — opt sute de fălcĭ nu e nimic? Eŭ am numaĭ două şi alea fac toată bucuria vieţeĭ mele: cu ele mănânc, cu ele beaŭ, cu ele vorbesc.

— Da, domnule, — replică d Costandache, spre a dovedi că maĭ sunt oameni de spirit la Bârlad, — însă uiţĭ cît sufer cînd te dor măselele pe dumneata care aĭ numaĭ două fălcĭ; dar ia închipueşte'ţĭ ce durere pe mine care am 800!

Faţă de această glumă m'am declarat învins şi am dat un rînd de băutură. D. Costandache, însă, m'a biruit şi aicĭ, pentru că — spre a'şĭ sărbători victoria — dumnealuĭ a dat două rînduri.

Ghiţă.

AMORUL LOR!

El. — Oh! d-ta, care totdeauna ţĭ-aĭ bătut joc de amorul ce simţ...

Ea, tăindu-ĭ vorba, insinuătoare.—Pardon! D-ta eştĭ de vină: dacă nu ştiĭ să-l preţueştĭ!

UN DANTIST AMERICAN *)

Un client. — (Ţinîndu-se cu mîna de falca) Domnul Mauriciŭ Petreano?

Iţic. — Vine numaĭ de cît mă rog, poftiţi luaţi loc.

Clientul —Nu pot s'aştept, trebuie să 'mĭ-o scoaţă imediat.

Iţic. — Imediat numaĭ la bărbier se poate, domnule muşturiŭ. Noĭ suntem dantişti americanĭ. Dantişti de clasa 'ntîĭ! Noĭ avem clienţĭ mulţĭ, trebuie să aşteptaţi mă rog. (Arătînd spre cei doui oameni-reclamă). Uite şi dumnealor, persoane de consideraţie, aşteaptă şi încă n'aŭ murit deja. (Clientul se aşează pe un scaun, apleacă capul cînd la dreapta, cînd la stînga, şi vaitîndu-se încet. Pe măsură ce el se vaită, oamenii-reclamă se vaită şi maĭ strașnic. Se aude din noŭ soneria. Iţic deschide uşa.)

O clientă.—Am venit pentru plombajul uneĭ măsele.

Iţic.—Poftiţi, madam, staţi... Aveţi mă rog un gulugan murunţel?

Clienta. — De ce?

Iţic.—Puntru noĭ avem aicĭ un ariston autumubil care distrează pe clienţĭ. Clienta îĭ dă zece bani) Daţi'mĭ şi d-voastră, domnule client, dacă aveţĭ murunţel. (Clientul se execută. Muzica începe să cînte, în timpul cînd cîntă,

*) Vezĭ No. 12.

www.dacoromanica.ro

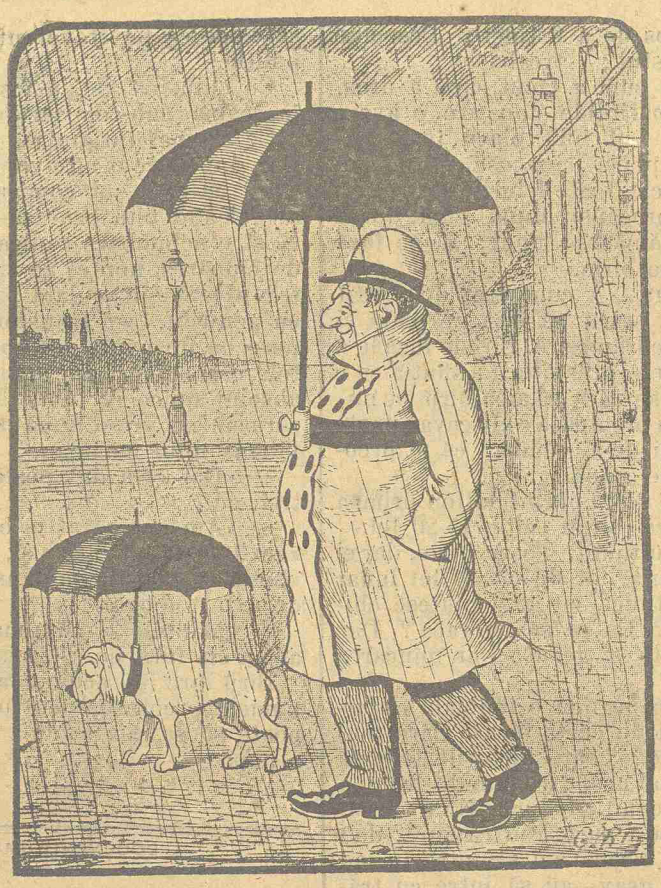

Un membru al Societăței pentru protejarea animalelor.

Iţic se apropie de I-ul om-reclamă şi-i şopteşte repede.)

Să vezi acum invenţia mea cu telefon. Telefon asta al nostru n'are nici o bichiţică de sîrmă, parc'ar fi d'ala d'al luĭ domnu Macaroni. Cînd apăs iu cu deget colo pe buton ala, telefon sună şi atuncĭ iu mă prefac că vurbesc cu tot felul de muşterii din aristocraţie. Staĭ să vezĭ ce şacăr-macăr frimos. (Apasă pe un buton. Soneria sbârnie. Iţic se repede la telefon.) Allô ! Allô ! (Să prefacă că ascultă). Domnul ambasador de peste Engliteră ?... Foarte bine, domnu doctăr vine numaĭ decît, mă rog... (După o pauză de cîteva clipe) Allô ! Sărut mîna, madam gheneral... Să vă trimeaţă dantura acasă ?... Aţĭ trimes 200 de francĭ la domnu doctăr ?... Mulţumesc mă rog şi sărut mîna... (Părăseşte telefonul).

Clienta. — Bună clientelă are d-nu Mauriciŭ Petreano !

Iţic. — Lînă'n lînă, madam. Avem alţiĭ şi maĭ bunĭ deja ! (arată spre oamenii-reclamă). Uite, întrebaţi şi pe dumnealor cari sunt aicĭ. (Către I om-reclamă). Nu-ĭ aşa Excelenţă ?

I Om reclamă. — (recitînd repede lecţiunea învăţată). Domnul doctor Petreano ? A fost o providenţă, doamnă, pentru mine ! Eŭ sunt oltean doamnă, oltean de la Tîrgu-Jiu şi mă mîndresc. Aveam 24 de măsele, dar toate eraŭ găunoase. Eĭ bine, doamnă, acum am 28 de măsele, sparg sîmburĭ de măslină, şi pe toate mi le-a pus domnul doctor Petreano !

II om-reclamă. — Mie doamnă — fie-ĭ numele binecuvântat !— 'mi-a scăpat viaţa uniculuĭ meŭ fiŭ. Şi dacă mă vedeţi azĭ aicĭ este numaĭ ca să-ĭ mulţumesc.

Chiar cînd nu mă doare nici-o măsea, în semn de recunoştinţă viŭ la domnul doctor ca să'mĭ scoaţă una ; e un sacrificiŭ pe care'l fac cu plăcere !

Clientul. — Cum a scăpat viaţa fiuluĭ d tale ?

Iţic. — Spune moĭ... pardon... Excelenţă... spuneţi vă rog cum s'a întîmplat.

II om reclamă. — Doamnă şi domnule, închipuiţi-vă nenorocire. Singurul meŭ copil avea o măsea stricată care d'abia se maĭ ţinea. Intr'o zi.... pac ! măseaua se rupe din rădăcină şi, în acel moment de durere teribilă, bietul copil o înghite.

Clientul şi clienta. — Bietul copil !

Iţic. — Aşa o nunurocire !

II om reclamă. —Din fericire, povăţuit de un amic, m'am dus cu băiatul la domnul doctor Petreano. In cinci minute i-a scos-o, doamnă şi domnule, numaĭ în cinci minute !

Clientul şi Clienta. (miraţi) Cum i-a scos-o ?

II om recl. (încurcat, ne mai ştiind ce să spue, arătînd spre Iţic) Da, i a scos-o în cinci minute... uite, dumnealuĭ era de faţă.

Iţic. Sigăr că eram. Aşa să trăesc iu dacă nu i a scos-o în cinci minute, ba chiar în treĭ minute.

Clientul. Bine, dar copilul înghiţise măseaua ?

Iţic. Foarte bine, dar domnu doctăr, care are diplumă de la Filadelfia, i-a dat niţel purgativ şi măseaua a eşit mumental ! (În acest moment dantistul chiamă pe Iţic din cabinetul de alături). A sosit domnu doctăr. Madam, puftiţi dumneavoastră întîĭ.

Clienta. Lasă că nu sînt grăbită, trec eŭ mîine pe aicĭ. Să poftească domnul care, după cum văd, nu poate să aştepte.

Iţic (către client) Puftim dumneata. (către oamenii-reclamă) Dumneavoastră moĭ.... Excelenţele d-voastră vă rog să maĭ aşteptaţi. (Iţic introduce pe client în cabinet).

Petreano. Vă doare o măsea domnule, n'est ce pas ?

Clientul. Ingrozitor, domnule doctor, n'am închis ochiĭ toată noaptea.

Petr. (trăgîndu-i scaunul de operaţie) Prenez place, cher monsieur. Nu veţi simţi nici-o durere, absolument rien du tout.

Clientul. Sunt încredinţat domnule, v'am văzut eriĭ cu automobilul la şosea, şi 'mi-am zis — iertaţi-mă că vă spun pe şleaŭ cugetarea mea—că un dantist care are un asemenea automobil, trebue să aibă o clientelă bogată şi numeroasă, şi un dentist care are o asemenea clientelă trebuie să fie eminent...

Petreano (zîmbind cu falşă modestie). Ma foi, c'est tout-à-fait logique votre raisonement ! (ia cleştele, apucă pe client de barbie şi trage).

Clientul (scoţînd un ţipăt). Aoleooo, aĭ scos o măsea bună !

Petr. (cu indignare). Uite domnule, regard z, c'est comme-ça que se scoteaŭ măselele în evul mediŭ. Am vrut, justement, să vă arăt progresele arteĭ dentistice... (Iar îl apucă de barbie şi trage cu cleştele).

Clientul (ţipînd din noŭ). Aoleooo ! Nu e asta, domnule doctor, aia d'alături !

Petr. Voilà monsieur, aşa scoate dinţiĭ Iscovicĭ de vizavi ! Şi asemenea cîrpacĭ ont la pretention de me faire la concurrence !... Vă rog fiţi liniştiţi, n'aveţi nici o teamă. (Trage cu cleştele şi de data asta şi înnemereşte măseaua stricată). Ça y est ! (Cu orgoliŭ). Aşa scot eŭ domnule ! (ĭ dă clientuluĭ, care geme mereŭ, să se spele).

Clientul. Poftiţi mă rog, domnule doctor, 10 leĭ, aşa mi se pare că scrie în tariful d-voastră.

Petr. C'est trente francs, cher monsieur, vă înşelaţi ; v'am scos treĭ măsele...

Clientul. Dar...

Petr. Peut être que vous n'avez pas de l'argent sur vous ? Ça ne fait rien. Imĭ veţi trimete printr'un servitor.

Clientul. Credeam că cele două măsele bune, pe care mi le-aĭ scos,

www.dacoromanica.ro

sunt gratis.... Poftim încă 20 de leĭ. Bună ziua. (Ese).

Petr. Adieu.

Iţic. Mă rog domnu client, dac'aveţi murunţel daţi'mĭ un gulugan ca să distrez pe dumnealor.

Clientul. (plictisit, dîndu'ĭ un franc). Na şi ţie... maĭ sunteţĭ?

Iţic (ofensat, dar băgînd banii în buzunar). Bine domnule, ariston automobil cîntă cu zece banĭ di nichil, puntru di ce 'mĭ daţi un franc? Ce, eŭ sunt chelner să primesc bacşiş? (După ce a plecat clientu). Aşa un om răŭ crescut!...

Tarascon

PĂŢANIA LUĬ POPA ION

Leturghiile, colivile, colaciĭ ceĭ marĭ, sărindarele şi jumătăţile de sărindare, banii pentru «părticele», gologaniĭ de la fie-care zi întăĭ ale lunelor dintr'un an, «leul postuluĭ cel mare» şi toate celelalte venituri conştiincioase ale unuĭ popă, nu ĭ-aŭ ajuns şi nu'ĭ vor ajunge niciodată părinteluĭ Ion, de la prea sfîntul locaş zidit pentru pomenirea muceniculuĭ Visarion.

Şi nicĭ n'are cum să-ĭ ajungă, căcĭ sfinţia-sa e om cu greutăţi; are copiĭ şi nevastă şi toţi mănîncă, fără să se gîndească unul să aducă ceva,—măcar o leturghie.

Duminica şi în celelalte sărbătorĭ, cînd vine cuviosia sa presvitera, jumătatea părinteluĭ Ion, şi aruncă un ban în cutia bisericiĭ şi dă o leturghie părinteluĭ, — de unde ia banii? Tot din ceea-ce agoniseşte popa. Ia din banii popiĭ şi-ĭ dă... părinteluĭ. Şi vedeţi,lucrul acesta nu'ĭ place. El socoteşte că maĭ bine ar lua de la alţiĭ şi i-ar da luĭ. Nu-ĭ vorbă, gurele rele spun că cuviosia sa, cucoana presvitera, lua şi de alţiĭ, dar numaĭ pe vremea răsboiuluĭ cînd aŭ trecut ruşiĭ prin Bucureştĭ.

— «Ceĭ maĭ adevăraţi creştinĭ,—zicea odată părintele Ion — sunt ruşiĭ,—ruşiĭ creştinĭ şi pravoslavnicĭ. Eĭ aŭ împodobit bisericele noastre... Chiar cînd se întîmpla de nu eram acasă, veneaŭ ruşiĭ cu grămada şi lăsaŭ zecĭ de sărindare preotesiĭ mele, iar preoteasa îĭ însemna pe o bucată de hîrtie,—ca să ţie socoteală,—şi cînd slujeam Duminica, atuncĭ pe lîngă toţi ctitoriĭ îĭ pomeneam şi pe dînşiĭ..... Dumnezeŭ să-ĭ blagoslovească.»

Părintele Ion începe apoĭ să istorisească despre toate calităţile excelente ale poporuluĭ bălan şi despre trecerea lor prin Romînia.

Toate ca toate, dar mie unul mi-e teamă că dacă ar maĭ trece ruşiĭ odată pe aicea, părintele Ion ar avea nemărginita durere să constate că şi-aŭ perdut credinţa, de oare-ce n'ar maĭ veni să dea sărindare cucoaneĭ preotese,—şi aceasta să'ĭ însemne pe o bucată de hîrtie,—ca să ţie socoteala. Dec! acum preoteasa e bătrînă şi rusul ştie că numaĭ vioara şi vinul trebue să aibă această clitate,—preotesele se cer în mod imperios de a fi tinere. Pesemne c'aşa li-ĭ gustul; — treaba lor.

Şi nu ştiŭ cum a făcut, cum a dres, dar astă-zĭ părintele Ion are o avere frumuşică... Luĭ nu'ĭ place însă *frumuşică*,— îĭ place *frumoasă*. Şi pentru asta a încercat toate felurile de negoţ, dar nu s'a procopsit după cum dorea el. Îĭ maĭ rămăsese unul: să se facă proprietar de birje.

Şi s'a făcut... A cumpărat două birjĭ şi opt caĭ: patru să iasă pe piaţă şi patru să se odihnească. Birjele însă le-a pus pe numele presviteriĭ; sfinţia sa e preot şi nu se cade să aibă birjĭ pe numele luĭ,—cu preoteasa e alt-ceva: poate să se dea şi de-a tumba, că e preoteasă,— nu e popă.

In fie-care seară părintele Ion primea de la fie-care birjar cîte 15-20 leĭ,— şi nu era mulţumit. Toate bune, dar el nu plătea birjarilor de cît 30 leĭ lunar fie-căruia. Atuncĭ, cu ce'şĭ plătesc chiria caselor? Cu ce să îmbracă? Dar copiĭ, lemnele şi gazul? Dar mîncarea pentru toţi?

Nu maĭ încape nicĭ o îndoială că birjariĭ fură. Şi de ce-ar fura? Oare nu-ĭ păcat să fure? Toate furturile le iartă Dumnezeŭ, dar acel care fură de la popă în focul Gheeniĭ să duce. Nu'ĭ vorbă, părinteluĭ nu-ĭ pare răŭ că fură, da'ĭ pare răŭ că birjariĭ aŭ să intre în iad şi,—ceĭ maĭ grav—aŭ să intre cu trăsurile Sfinţieĭ sale cu tot.

Şi părintele Ion de multe orĭ a încremenit cu indexul pe frunte, meditînd asupra acesteĭ probleme: cum să să încredinţeze că fură?

Era în timpul erniĭ. Iarna era friguroasă şi zăpada căzuse cu nemiluita... Nu ştiŭ cum s'a făcut, dar părintele Ion a rezolvat problema care o rumega de atîta vreme, tocmaĭ acum în vreme de iarnă.

Aşa, într'o bună dimineaţă, în loc să'şĭ trimeată birjariĭ pe piaţă, a oprit pe unul dintr'înşiĭ, l'a dezbrăcat de legendarul luĭ halat şi s'a îmbrăcat cu el sfinţia Sa părintele cu birjele pe numele preotesiĭ. A luat apoĭ căciula birjaruluĭ şi s'a împodobit cu un gugiŭ în aşa fel ca să'ĭ se ascundă complect stufoasa-ĭ barbă.

Echipat ast-fel, a luat biciul în mînă, s'a suit pe capra saniei şi a plecat pe piaţă. Cu chipul acesta, sfinţia sa era convins că va descoperi cât cîştigă un birjar pe zi. In adevăr, niminea nu putea să descopere această mistificare, căcĭ şi nasul îĭ era roş, nas clasic de birjar, dar nu era roş de băutură,— ci de ger.

O fi făcut el curse încoace şi în colo, —nu ştiŭ; dar ştiŭ că a găsit un muşteriŭ care la ţinut *ocupat* tocmaĭ treĭ ceasurĭ şi nu i-a plătit de cît *tocmaĭ* 3 leĭ, pentru care lucru sfinţia sa l-a luat la înjurături...

Şi bine a făcut!.. Să fiĭ surugiŭ şi să nu înjurĭ,— asta înseamnă să stricĭ reputaţia bine stabilită şi cîştigată cu atîta sudoare şi muncă cinstită de predecesoriĭ sfinţieĭ sale.

Muşteriul s'a suit atuncĭ din noŭ în sanie şi: «mînă la poliţie, birjar»...

«Dă-te jos»,... «lasă-mă în pace»,... «sînt mulţumit cu cît mĭ-aĭ dat»,—n'aŭ mulţumit pe muşteriŭ de loc, care, în acest scop, a şi chemat un vardist ca să conducă pe ireverenţiosul birjar la poliţie.

Cu chiŭ, cu vaĭ, a fost condus şi dat în seama sub-comisaruluĭ de serviciŭ.

Ce s'a maĭ întîmplat,—iarăş nu ştiŭ. Dar după vre-o cîte-va zile m'am întîlnit cu acel sub-comisar, cu care de alt-fel sînt bun prieten—, şi am văzut la el o schimbare radicală. Cămaşa luĭ de culoarea nopţeĭ se transformase într'o albeaţă imaculată; pantaloniĭ luĭ cu genuchĭ, se transformaseră într'o pereche de pantaloni nouĭ-nouţĭ; ghetele eraŭ americane şi eraŭ nişte ghete absolut unice în felul lor, pe carĭ le zărisem cu vre-o două serĭ inainte în vitrina unuĭ magazin.

— «Dar ce-a dat peste tine?—îl întreb eŭ.

— «Am cumpărat o birje şi doĭ caĭ, «am tocmit un birjar şi, slavă domnu«luĭ, cîştig destul cu dînsul». Dec! artă de a te îmbogăţi!

Şi părintele Ion nu maĭ vrea să ştie acum cît fură un birjar.

Birjĭ are şi acum, da-s trecute pe numele preotesiĭ, pentru că preoteasa poate să se dea şi de-a tumba,—că nu e popă.

Doinaru

DOCUMENTE UMANE

SCRISOAREA UNUI PREOT

Un cititor din Galaţi ne trimete o copie după scrisoarea trimeasă de Preotul C. din localitate directoareĭ uneĭ şcolĭ primare spre a justifica absenţele fiiceĭ sale. Iat-o:

Stimată Doamnă,

Infăţişătoare copilă fia nostră care se află subt activitatea studiuluĭ Domnieĭ-Voastre, prin aseasta fiind foarte mulţumiţĭ prin explicaţiunea ce'l întrebuinţaţi, însă cauza întîmplare de boală ce a produs au fost foarte lovitor pentru mine, maĭ ales avînd în vedere perderea explicaţiuneĭ materieĭ studiuluĭ de la ziua acesteĭ luni Septemvrie şi pînă la prezentarea eĭ în şcoală

Dară lipsirea dela clasă a fost de-o boală de gît foarte grav, însă prin căutare de aproape a experienţeĭ am găsit mijloacele casnice de vindecare prin primirea de suferinţă a nevăzuluĭ, timpuluĭ a tîmplăreĭ, vin a vă ceda la scumpul sentiment al dreptеĭ raţiunĭ a D-voastre, prin care cred că mamă adevărat crescătoare a studiuluĭ cel aplicaţi î-ţi fi bună de-a lua în consideraţiune cauza boaleĭ prin lipsire de la clasă pri absenţile, ce le are care absenţe însă vă rog să fie sub motivarea acesteĭ cauze

Drept credinţă de informaţiune, vă prezint cu stimă subt convecţiune iscăliturеĭ mele.

Al D-voastre stima de consideraţiune

Preotul C.

Nota bine vă rugăm să conrespundeţĭ dacă aţĭ primit

Unuia-ĭ place popa, altuia preoteasa, altuia fata popeĭ, zice proverbul; dar nouă ne place la nebunie stilul popeĭ!

www.dacoromanica.ro

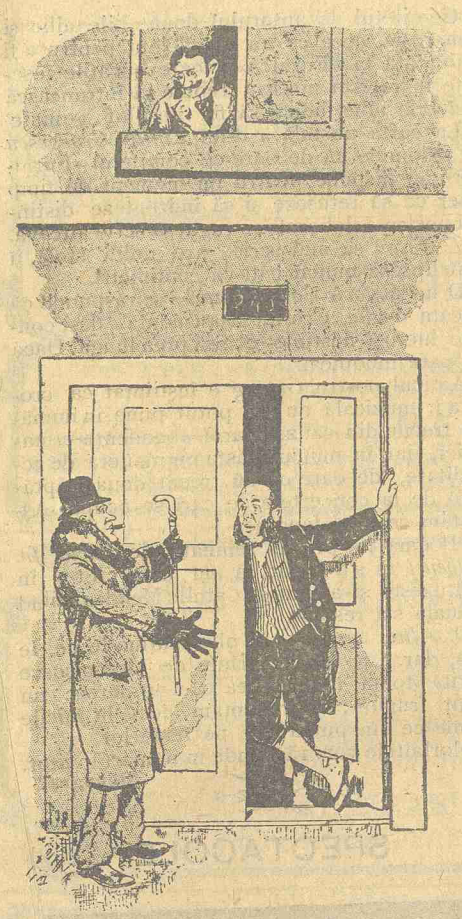

— Eŭ sunt croitorul. Am venit cu o mică socoteală.

— Regret, d-l Jean e dus în oraș.

— Da ! Atunci să spuĭ d-luĭ Jean, că altă dată, când o maĭ pleca d'acasă, să nu-'șĭ maĭ uite capul la fereastră.

SCHIȚE DUPĂ NATURĂ

IN CÂRCIUMA D-LUI NIȚĂ PORTOFEL

Așezată la răspîntie, cu o față la strada pe care tramvayul întreține o circulație maĭ vie, cu cea-laltă în acea care duce la cazarma din apropiere, cîrciuma, cu galantarele decorate de aceleași clondire multiculore, este o prăvălie «cu vad».

Pe o tablă uzată, cu vopseaua spălăcită, atîrnată pe zid, de-asupra ușeĭ și care servește de firmă, se poate citi: *Niță Portofel*, coloniale și delicatese, mare depoŭ de vinurĭ indigene și străine, *„La doĭ Călărași"*.

«Călărașiĭ» carĭ ocupă mijlocul firmeĭ nu formează însă de cît o măzgăleală în care nu se maĭ poate deosebi nimic.

Pe geamurile cîrciumeĭ stă scris cu alb: *Birt economic, mîncărĭ calde și reci, diferite mezelurĭ.*

D. Niță Portofel e om cu vază în suburbie: face politică și odată a primit în casa sa, la o întrunire de coloare, chiar miniștri.

Vechiĭ cunoscuțĭ pretind că are 100000 leĭ «banĭ ghiață». Iar dînsul spune că are toată «coloarea în palmă».

*

E 'ntr'o Duminecă după amiazĭ. In cîrciumă puțină lume. D. Niță a plecat la «club»,—ca «să maĭ vază ce dracu e cu criza asta!» a declarat însuși după ce citise ultimele știrĭ de prin gazete.

La o masă în fund, doĭ inși comandaseră pe rînd, fie-care de cîte două orĭ, «o jumate de turburel», în așteptarea d-luĭ Portofel.

Vorbeaŭ încet, misterios:

— Și crezĭ că le facem, nene Chiriac?

— Le facem, dom-le, cum să nu le facem! De, ca delegat al suburbieĭ de anĭ de zile, care am luptat cu răposatul Palladi anĭ de zile, am nitică ixperiență. Știŭ eŭ cum merg lucrurile. Vrea Vodă pe domnu Sturdzea și are să'l ție.

— Eĭ, nea Chiriac, toate sunt bune și frumoase, da vezĭ că's alte timpuri. Slava Domnuluĭ, de la șap'șapte, de cîteorĭ a fost partidu la putere, am fost comisar, și clasa I, dom'le, mă'nțelegĭ!

Numaĭ trebuia să mă prezant, cum se numea prefectu și dicretu meu era gata... C'am luptat, nene! Cum am maĭ învîrtit la Orfeu!... și la alegerĭ! Alea vremurĭ! Acuma a trebuit să alerg pe la totĭ ca să se milostivească să mă facă d'a doua. Face lege pentru dăia cu titlu care nu știe să închee o contravenție și s'a ducă pă cetățean la vot! cu cine o să facă alegerile, dom'le, cu cine?! Cu băețoĭ care n'aŭ habar de poliție și de partid.

— Cuĭ le spuĭ! Cuĭ le spuĭ! răspunse d. Chiriac cu amărăciune! Mie ce-mĭ fac cu biserica?

Epitrop de atîția anĭ de zile; și tocmaĭ cînd îțĭ vine partidul la putere te apucă de socotelĭ! Maĭ răŭ ca 'n opoziție!

— S'a întors partidul pe dos, nene Chiriac! Unde s'auzea înainte de ginerosĭ, de drapelistĭ, de cadre vechĭ; și mofturĭ d'astea! Era partide! Cînd ziceaĭ atîta, ziceaĭ, tot... Grele vremurĭ!

— Grele! Auzĭ-aĭ tă să vrea să te răstoarne! Ciocoiĭ aŭ scos-o la maidan și p'asta, și aĭ noștri se iaŭ după eĭ... Barem d'ar da D-zeŭ să facem alegerile!

D. comisar dădu din cap cu neîncredere și tristețe, apoĭ își scurse paharul.

—Maĭ adu o jumătate, băete!

*

Două mese, maĭ departe, ceva maĭ în față, stă un tînăr, îmbrăcat cu un pardesiŭ bej, la gît cu o cravată de un roșu aprins, cu o pălărie de pîslă, rotundă, aplecată pe o ureche, cu privirea obraznică, și provocătoare, cu mîinile înegrite, de lucrător-tipograf.

Se uită mereŭ la o ușe din fund, ca și cum ar aștepta pe cine-va și consumă o litră de turburel.

In sfîrșit ușa se deschide și d-ra Filofteia Portofel, o brună, 'naltă, rotundă la față, cu părul bogat și negru încrețit la frunte, cu niște ochĭ viĭ, sclipitorĭ ca de pisică, cu sînul și șoldurile desvoltate și ispititoare își face apariția.

Comisarul și epitropul nicĭ nu întoarseră capul; tipograful salută însă pînă la pămînt, roșindu-se.

D-ra Portofel înclină cu indiferență din cap, se duse la ușe, aruncă o privire repede pe strada care ducea la cazarmă, își muscă buzele; apoĭ se instală la tejghea, cum făcea de obiceiŭ în lipsa părinteluĭ săŭ.

Tipograful o privește stăruitor, lung, dar fata nicĭ nu bagă de seamă; ochiĭ îĭ sunt tot în stradă, viĭ și neastîmpărațĭ.

Pe trotuarul de peste drum a apărut un grup de treĭ tinerĭ. Frezațĭ, dichisitĭ, cu mustățile ridicate în sus, răsucite ca coarnele berbecilor, cu ghete de lac, pălărie tare, mănușĭ și bastoane.

La un moment dat cîte treĭ salută lung, zîmbind, pe d-ra Filofteia care a apărut iarăși la ușe. Ea le răspunde scurt și se retrage.

Tinerĭi par a se consulta; apoĭ trec drumul și intră în prăvălie, înșirîndu-se în picioare înaintea tejgheleĭ. Un noŭ salut și cîte-va complimente.

— O țigară de damă, dacă nu vă deranjează

— O regală.

— Și mie o specialitate...

— Nu vă potriviți la gusturĭ, șoptește d-ra Filofteia.

— La unul însă ne potrivim grozav, replică unul, privind adînc și cu înțeles în ochiĭ ceĭ sticloșĭ.

Fata zîmbește.

— Treĭ mac-mahoane! comandă cel cu răspunsul.

— Poftiți la o masă, îĭ invită d-ra Portofel.

— Vă deranjăm? întreabă acelaș.

— Nu vreaŭ să zică lumea cine știe ce, răspunse fata. Și ochiĭ... alunecară iar pe fereastră.

Tinerĭi s'aŭ așezat la cea maĭ apropiată masă.

Tipograful s'a ridicat; e posomorît și aruncă asupra grupuluĭ tinerilor privirĭ asasine. Comandă scurt o țigară de damă, o aprinde și părăsește cîrciuma fără să salute.

*

Pe stradă se aude răsunând un sgomot de pintenĭ. D-ra Filofteia se face stacojie și sînul începe să-ĭ palpite maĭ viŭ.

O uniformă apare în cadrul ușeĭ.

Un roșior, în uniformă «particuleră» de sergent-major.

Intră în prăvălie, se uită cu coada ochiuluĭ la tinerĭ, apoĭ zornăind din pintenĭ și din sabie se duce la tejghea, salută milităreste, apoĭ întinde mîna d-reĭ Portofel, care este maĭ roșie ca uniforma.

Vorbesc mult; fata abia șoptește....

— Un turburel băete!

Vagmistrul, bărbat chipeș, cu mustățile cuceritoare, bea încet, neslăbind din ochĭ pe d-ra Filofteia, care'l privește cu drag.

Frumosul sergent major scoate din buzunar o băncuță și o pune pe tejghea.

Fata o ea repede, uitîndu-se de nu observă cine-va, apoĭ deschide cu sgomot tejgheaua.

— Poftiți restul, 4 leĭ și 90.

Vagmistrul ia banĭ cu neglijență, îĭ lasă în buzunar, întinde mîna îndrăgostiteĭ sale și încet aplecîndu-și capul spre ea:

— Așa dar la 9; în magazia din fund?

— Da, dragă, iubitule! răspunde ca o suflare d-ra Portofel.

Un salut milităresc; zăgănit din pintenĭ și «majorul» părăsește circiuma, pe cînd o flașnetă care se oprise în colț tocmaĭ începuse să cînte cunoscuta arie din *Vagabonziĭ*...

Moș Costache

www.dacoromanica.ro

DIN ALE-ALTORA

Cacialma și Ionescu sunt două îndrăciți jucători de cărți, cari nu aŭ atîta noroc cât îl fortează ca să fie cu ei—norocul. Și în fiecare noapte, spre ziuă, iaŭ tripourile în rînd, se opresc unde cred că jucătorii sunt mai naivi saŭ zăpăciți de băutură—pleacă cu portofelul întesat de bilete de bancă.

Sunt unii mai șmecheri, cari le «daŭ înainte» chiar lor. Trecând prin fața unui asemenea «club». Ionescu s'adresează lui Cacialma:

— Nu te sui sus, să daĭ un «banc»?

— Nu, monșer: clubul ăsta e plin de pungași.

— Te înșeli, prietene, sunt numai doui. Și dacă mă însoțești am să'ți îi arăt.

— (flegmatic) Care-i al doilea?

*

Sunt nenorociți, bolnavi de vagabondaj, cari în împrejurările cele mai bune, pentru ei, nu pot sta loculuĭ, simt trebuința de-așĭ plimba corpul într'o nesfîrșită plimbare fără rost. Așa deunăzi, pe cînd ploua ca în toamnă, un cerșetor vîrît sub o bancă din Cișmigiŭ, privind melancolic la apa ce țîrîia continuă printre frunzele copacilor înalți, a exclamat trist:

— Ce nenorocire!... Dacă o ploua mereŭ, iar voiŭ fi nevoit să staŭ în casă.

*

Mitică!

— Știĭ că mă'însor?

— Tacĭ!... Și cu cine?

— Cu d-șoara S. Afacerea e ca și terminată.

— In a cîtea lună? **Nicu Trapez**

TRANCA-FLEANCA

Afacerea Syveton. — Două [illegible] ale d-lor Porumbaru și Giani.—O [illegible] nostimă.

De cîte-va zile în presa străină nu se vorbește de cît de tragica afacere Syveton.

Se știe cum devine chestia. Reposatul Syveton a ținut să arate ficeĭ sale vitrige că-i păstrează sentimente vice-versa. Și în consecință s'a purtat cu dînsa cum se poartă guvernele vitrige cu... Constituția.

Statul respectiv a avut ciudățenia d'a socoti treaba cam scandaloasă și s'a supărat.

Rezultatul fu că Syveton, care era foarte inflamabil, s'a otrăvit cu gaz și a fost transportat la morgă. Faptele aŭ fost telegrafiate în tot mapamondul și gazetele s'aŭ pornit pe anchete și intervievurĭ.

Sub-semnatul, demn reprezentant al uneĭ opinii publice care urmărește cu deosebită și încordată atențiune chestiile scabroase, am urmărit prin gazetele parisiane și indigene toate fazele de pînă acum ale acesteĭ afaceri.

Și încremenirea nu mi-a fost mică, citind într'un ziar popular al nostru următoarea telegramă:

„*Paris, 5 Decembrie.*—D. Menard afirmă că relațiunile dintre Syveton și fiica sa n'aŭ fost de natură a provoca manipulațiuni penibile.“

Păĭ atunci de ce s'a mai făcut toată tevatura asta, nenișorule.

* * *

In ziua când era vorba ca d. Ferechide, președintele Camereĭ, să 'șĭ dea demisia, se făceaŭ la Cameră fel de fel de glume, pentru ca să rămîe în tot-deauna adevărata zicătoare: «Face haz de necaz».

Un ziar a înregistrat ironia făcută de un deputat la intrarea d-lor Porumbaru și Giani în incinta Adunăreĭ.

— Apoĭ, dînșiĭ nu mai pot irita... spiritele! a exclamat glumețul.

Aflăm că cuvintele aŭ fost comunicate de un prietin celor douĭ miniștri.

D. Porumbaru a răspuns, făcându-se niznaĭ.

— Foarte firesc! Ce, eŭ sînt doctorul Istrati? Eŭ nu lucrez cu spiritele...

— După cum văz, dacă nu le iriți, nicĭ spiritele nu te pot irita, a adăogat amicul. Știĭ însă că are să pue la gazete gluma.

— Eĭ și? Crezi că condeele mă maĭ impresionează? a încheiat ministrul, zis—ce ironie! al lucrărilor publice.

Iar d Giani s'a mulțumit să-și mîngîe favoritele și să mormăească cu dispreț:

—Lungă-i limba bouluĭ dar nu poate vorbi!

*
* *

O glumă a unuĭ răposat, ale căruĭ vorbe de spirit aŭ fost tot-deauna gustate mai cu plăcere ca un sandviciŭ cu icre.

Intr'o zi primise vizita unuĭ creditor.

Se angajă conversația următoare:

— Bine, domnule, nu-mĭ plătești nicĭ acuma, dar cel puțin spune-mĭ cînd aĭ de gînd să-mĭ plătești.

— Eĭ, omule, ce ciudat ești? Adică cum? D-ta crezi că eŭ sînt prooroc?

Meșterul Perdaf.

ȘEDINȚELE COMITETULUI „FURNICEI“

— Ședința de Joĭ 9 Decembrie —

Președintele. — Domnilor, fiind-că nu ne-am întrunit de mult, țiŭ să vă exprim bucuria ce simt regăsindu-mă în mijlocul atâtor oameni inteligenți și de talent cari...

O voce. — Cu tot respectul domnule președinte, dar tocmaĭ fiind-că nu ne-am maĭ întrunit de mult, să o lăsăm maĭ domol cu discursurile și să ne apucăm de treabă, căcĭ avem o sumă de afaceri rămase nerezolvate.

D. Ionescu — Cauză de forță majoră, stimabile. Am avut două serbări în nobila familie intelectuală a «Furniceĭ»: reprezentația pieseĭ unuia din directori noștri și onomastica celuĭ-l'alt director.

O voce. — Prea să țin de praznice și directoriĭ ăștia aĭ «Furniceĭ»!

Președintele (*agitînd clopoțelul*) O, praznice! te chem la ordine și în același timp intrăm cu toțiĭ în ordinea zileĭ. Să vorbim decĭ...

D. Popescu. Despre criza ministerială!

Președintele. Cu asemenea fleacurĭ noĭ nu ne ocupăm. Noĭ nu trăim din politicianism, domnilor Ori-cîte guverne s'ar schimba «Furnica» tot la putere rămîne, pentru că unanimitatea opinieĭ publice e cu noĭ! (*strigăte repetate de «bravo»*).

D. Administrator. Iar budgetul «Furniceĭ» nu va da nicĭ odată deficite ca meschinul budget al Statuluĭ! (*Aplauze furtunoase și torențiale*).

Se trece la ordinea zileĭ, saŭ maĭ bine zis la desordinea zileĭ, de oare-ce manuscrisele colaboratorilor noștri staŭ morman și învălmășite.

«Ecourile de la întrunirea cantacuzinistă» semnate de *Contele verde* sunt nostime. Domnul conte însă să n- ierte, căcĭ ne-am hotărît să păstrăm cea maĭ strictă neutralitate în luptele politice.

Se dă citire următoareĭ epigrame semnată *Panicu* și dedicată «Profesorilor universitari aĭ facultățeĭ de drept»:

Din deget aŭ voit să 'dea
Maĭ abitir ca Don Mitiță,
Dar 'și-o făcură:
Căcĭ de acum vor rămânea
Cu degetu 'n gură.

Comitetul dă autoruluĭ două bile albe și una roșie, ceea ce nu e suficient pentru a fi publicată la «Furnica»; toate bucățile înserate în revista noastră trebuie să întrunească treĭ bile albe, adică să fie absolut geniale.

La carta poștală a d-luĭ *Emiliu Georgescu* se răspunde că de oare-ce comitetul «Furniceĭ» nu dispune pentru un moment de timp liber ca să retușeze și să îndrepteze distinsul nostru colaborator e rugat să scrie altceva.

T. Titan să maĭ scrie; are multă stofă, îĭ maĭ lipsesc numaĭ cățiva centimetrĭ.

D luĭ *Sofocle Comedianțul* i se răspunde că bucata d-sale «Croitoreasa trădată», deși conține lucrurĭ nostime, e însă prea lungă. Dacă o poate modifica...

Amicul nostru *Geping* e înștiințat că cronica-ĭ muzicală nu s'a putut pune în numărul trecut din cauza mareĭ abondențe a materieĭ, iar în numărul ăsta nu maĭ era de actualitate, de oare ce aŭ trecut două săptămîni de la concertele de cari se ocupă. Așteptăm ceva trufandale.

«Poema în proză» semnată de *Lucia fr. Brebenel* ni s'a părut că am maĭ citit-o în franțuzește și anume în Catulle Mendès; fiind îndoială s'a respins.

D. Alion are haz în observațiunile ce le face, dar... ac le conferințe de domnișoare merită toată încurajarea căcĭ urmăresc un scopt frumos; să renunțăm decĭ la micile glume ce am putea face pe tema lor.

Celorlalți le vom răspunde în numărul viitor.

Stenograf

SPECTACOLE

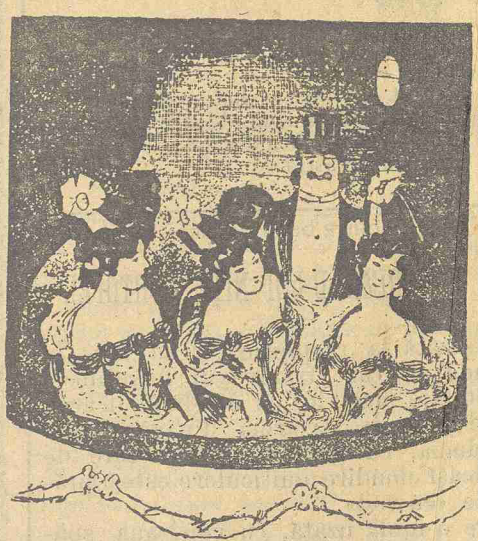

Teatru Național. Vineri 10 Decembrie, representație extra-ordinară. Se va juca: *Prejudecăți*, piesă în 4 acte de Gr. Ventura, și *La Călimănești*, comedie într'un act, localizată de V. Toneanu.

Sâmbătă 11 Decembrie, ora 8 1/2 seara, *Institutorii*, comedie în 3 acte, tradusă din nemțește.

Duminică 12 Decembrie, ora 2 p. m. matineŭ cu *Ideia Năsdrăvană*, comedie în 4 acte.

La ora 8 seara, *Patria*, dramă în 5 acte de Victorien Sardou.

Se anunță sosirea d-șoareĭ Yvonne Dubel, de la Opera din Paris, care va da treĭ reprezentațiuni, în zilele de 13, 15, 17 Decembrie.

Teatru Edison.—In fie-care seară reprezentație variată: Iosa Rosetti, Albany Débriege, William's, Manuel etc. etc.

Vineri: *Petite bonne serieuse*, comedie într'un act; Sîmbătă 11 Decembrie: **Salu...e** revistă expresă de actualitate.

Teatru Liric. Trupa de operetă vieneză de sub conducerea d-luĭ Heinerich Zeller își va începe reprezentațiile în ziua de 2 Ianuarie, și vor continua în serile de 3. 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12. In repertoriŭ, operetele cele maĭ nouĭ.

www.dacoromanica.ro

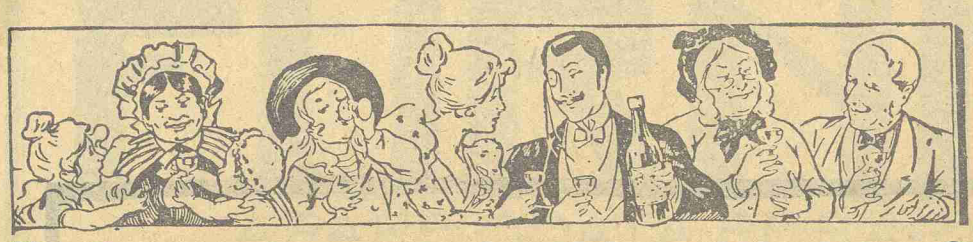

Societatea cooperativă „Mercur“

ORI-CE BUNĂ GOSPODINĂ SE APROVISIONEAZĂ DE LA RENUMITUL MAGAZIN DE COLONIALE, DELICATESE ŞI BĂUTURĂ

„MERCUR“

EFTIN ŞI BUN! — DIN CALEA VICTORIEI, No. 52. — **EFTIN ŞI BUN!**

COMANDE SE POT FACE ŞI PRIN: ALLÔ! ALLÔ! TELEFON 1000 şi 1111.

RESTAURANTUL FRASCATTI

AL DOMNULUI

N. S. VERRA

este localul preferat al tuturor cari doresc mâncări de calitate superioară, vinuri excelente, serviciŭ prompt şi elegant şi preţuri din cele mai moderate.

O ADMIRABILA ORCHESTRĂ

DELECTEAZA PE CLIENŢI IN TIMPUL MESEI

LA RESTAURANTUL

NIŢĂ DUMITRESCU

CALEA GRIVIŢEI, No. 133.

Se mănâncă bine, eftin şi curat

9 LEI CARTELA

Dr. GEORGE D. FISCHER

OCULIST

S'A MUTAT

STRADA DOAMNEI, No. 27

Consultaţiuni 11 — 12 a. m. 4 — 6 d. a.

Dr. MENDONIDE

S'A MUTAT

No. 43, STRADA SCAUNE, No. 43

BUCUREŞCI

ADMIRABILE LUCRĂRI

Dinţi pînă la 10, cinci leĭ unul; ce trece peste 10, 4 leĭ unul. Dentura complectă 2,85 dintele Scosul 2 leĭ. Plumbuitul de la 4 leĭ în sus.

NIC. LAE MARIESCU

DENTIST de la Facultatea din Paris

11 bis, STRADA REGALĂ, 11 bis.

BIUROUL AVOCAŢILOR ASOCIAŢI

Direcţiunea d-lor avocaţi *Mihail P. Rădulescu*, fost procuror şi judecător de tribunal şi *Mircea G. Petrescu* fost judecător şi primar. La acest biuroŭ se plasează cu ipotecă **500.000 leĭ** în total saŭ în parte.

Strada Armenească, 24.

NIŢĂ IONESCU

CISMAR

10, CALEA ŞERBAN-VODĂ, 10

Primeşte comande de orĭ-ce soiŭ de ghete şi pantofĭ, lucraţĭ elegant

Preţuri convenabile. Viŭ la domiciliŭ, chemat printr'o carte poştală.

COFETĂRIA „UNIREA“

BOMBONERIE, PATISERIE FINĂ, CHOCOLATERIE,
DIFERITE LIQUERURI, VINURI STREINE ŞI
INDIGENE, CHAMPAGNE, DIFERITE MĂRCI

PREŢURI MODERATE. — PRIMEŞTE COMANDE din PROVINCIE contra RAMBURS

TH. DIMITRESCU & THEOFILESCU

STRADA CAROL, 58 (Sub Hotel Central).

Contra tuseĭ, bronşiteĭ, laringiteĭ, cereţi:

PASTILE SENEGAL

CUTIA 1 LEU

De vînzare la farmaciĭ şi la depozitul general Drogueria Stoenescu, Str. Academieĭ

„ROMÂNIA“

Societ. Cooperativă de Manufactură Confecţiuni, Mode, Mărunţişuri şi articole de Menagiu.

BUCUREŞTI, BULEVARDUL CAROL, 5

(Vis-à-vis de Ministerul de Domenii)

Aduce la cunoştinţa Onor. public că în urma moratoriului acordat de onor. tribunal comercial Ilfov a dispus vînzarea tuturor mărfurilor de

Manufactură, pînzărie, stofe, lenagiuri, postavuri, perdele, dantele, articole de galanterie, garnituri de rochiĭ, articole de mode, mătăsuri, confecţiuni de haine bărbăteşti

cu PREŢURILE COSTULUI FĂRĂ CÎŞTIG

Rugăm deci onor. public să se grăbească a ne visita pentru a se convinge de bogatul asortiment şi de eftinătatea preţurilor.

HOTEL ŢĂRANU

(Fost Hotel Griviţa)

CALEA GRIVIŢEI lîngă Gara de Nord

Trecînd sub o nouă administraţie, face cunoscut că pune la dispoziţia clienţilor, camere mobilate curat, cu preţul de la un leŭ în sus.

Boale interne şi sifilitice

(PEPT, STOMAC, GENITO-URINARE)

SPECIALIST

Dr. ERACLI STERIAN

Vechiŭ intern şi medic al Ef. Spit. Civile

Consultaţii pentru bărbaţi, femeĭ şi copiĭ de la 10—12 şi de la 5—7

Str. Bib.-Vodă 22, colţ Şerb.-Vodă

IMOBILUL „CONSTANTINOPOL“

BERARIE şi HOTEL

CALEA GRIVIŢEI, 183

Lipit de grădina Gărei de Nord

Trecînd sub o nouă Administraţie s'a reorganisat

Berăria oferă şi *aperitive, cafele;* iar seara o muzică mulţumitoare.

Hotelul curat şi ieftin, cu intrare retrasă.

TIPOGRAFIA «UNIVERSITARĂ» A. G. BRĂTĂNESCU STRADA ACADEMIEI, No. 30.

www.dacoromanica.ro

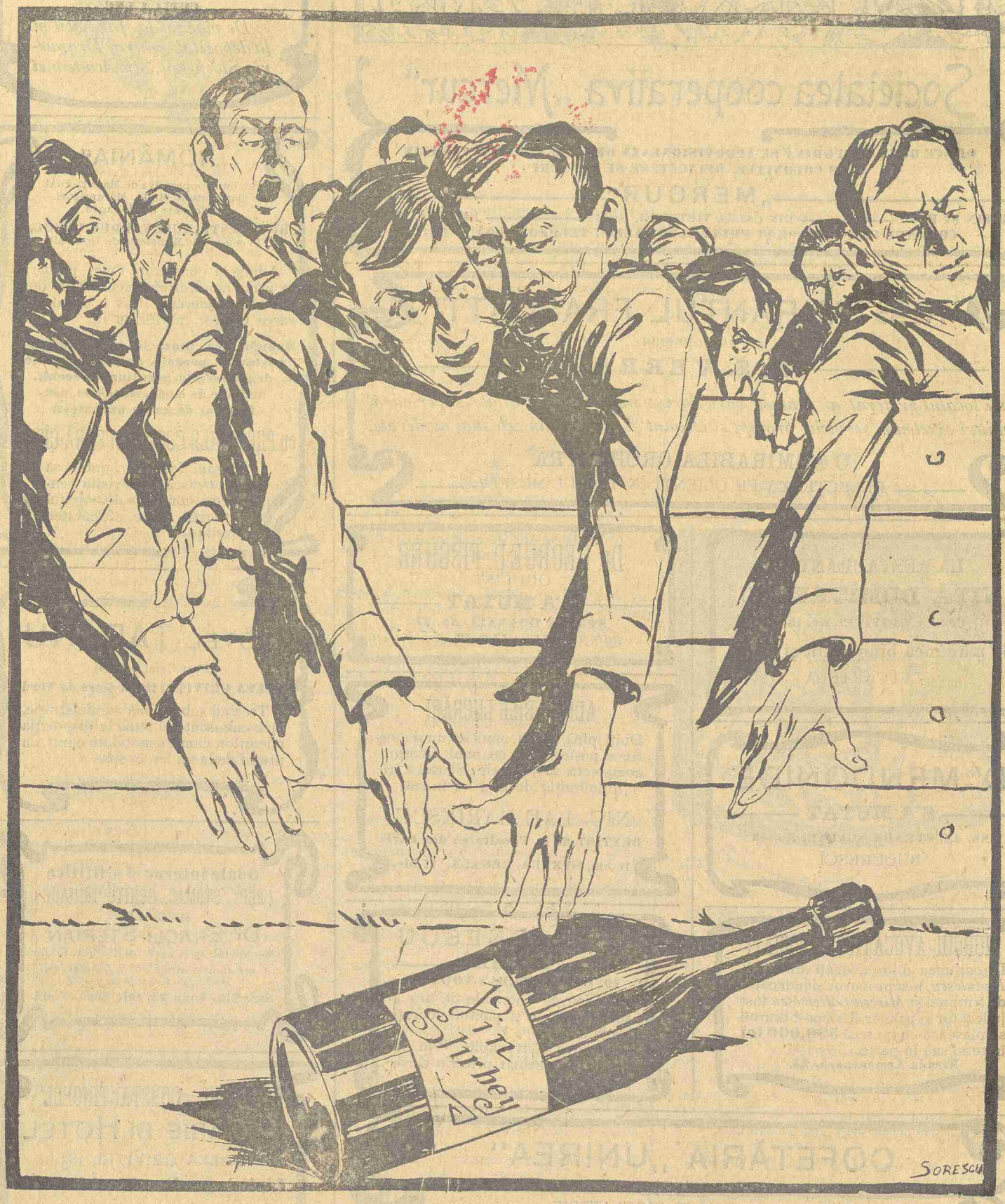

www.dacoromanica.ro